

Soľ nad zlato

Sima Martausová

Ľutujem, že som si nevážila soľ,
môj nočný kľud si to odniesol.
Ukradla som si z večera,
prehnane sladký džem na chlieb si natieram.

Ľutujem, mala som kroky túlavé.
Som chladná na slnku a smädná na tave.
Ukradla som si z večera,
keď vlastnou pýchou sa o vzťahy oberá.

Svedomie niekedy potreté medom je.
Blízkeho priateľa držím si od tela
a Boha zakryla nado mnou obloha.
Z vlastných chýb mozaiku zakladám do hárku,
tak sa vpíjam.

Chcem, nech zaslúžim si smiech,
nech nie som tá, čo brzdi priateľstva kolobeh.
Nespozná ten, kto nezažil,
načo mám skafander, keď nie som v beztiaži.

Pod jabloň ku hadom líham si do trávy,
načo mám oslavu, keď sa tam nebavím.
Oslavu, na ktorú sama nestačím.
Neskoro spoznala, čo má byť v koláči

Svedomie niekedy potreté medom je.
Blízkeho priateľa držím si od tela
a Boha zakryla nado mnou obloha.
Z vlastných chýb mozaiku zakladám do hárku,
tak sa vpíjam.

Nie však jak poetka, nie ako básnička.
Skláňam sa, korím sa, chcem svoj kus z nebička.
Mám srdce so záplatou,
s ktorou stávam sa skutočne bohatou.
Tak šťastie volám to, keď sa povýši soľ nad zlato.